VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (apelācijas palāta)

2014. gada 11. decembrī*

Apelācija — Civildienests — Ierēdņi — Apelācijas sūdzība, kas iesniegta citā valodā, nevis valodā, kurā taisīts Civildienesta tiesas nolēmums, kurš ir apelācijas sūdzības priekšmets — Acīmredzami nepieņemama apelācijas sūdzība

Lieta T-330/14 P

par apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (pirmā palāta) 2014. gada 21. janvāra spriedumu *Jelenkowska-Luca*/Komisija (F-114/12, Krājums-CDL, EU:F:2014:3), ar ko tiek lūgts šo spriedumu atcelt,

Ewelina Jelenkowska-Luca , Eiropas Komisijas ierēdne, ar dzīvesvietu Romā (Itālija), ko pārstāv *D. de Abreu Caldas*, *J.-N. Louis* un *M. de Abreu Caldas*, advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *K. Herrmann* un *V. Joris*, vēlāk – *K. Herrmann* un *J. Currall*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši M. Preks [*M. Prek*] un G. Berardis [*G. Berardis*] (referents),

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Ar savu apelācijas sūdzību, kas iesniegta saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu I pielikuma 9. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja *Ewelina Jelenkowska-Luca* lūdz atcelt Eiropas savienības Civildienesta tiesas (pirmā palāta) 2014. gada 21. janvāra spriedumu *Jelenkowska-Luca*/Komisija (F-114/12, Krājums-CDL, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:F:2014:3), ar kuru Civildienesta tiesa noraidīja viņas prasību atcelt Eiropas Komisijas 2012. gada 11. jūlija lēmumu

* Tiesvedības valoda – poļu.

noraidīt viņas sūdzību par Individuālo tiesību pārvaldes un maksājumu biroja 2010. gada 25. augusta lēmumu, ar kuru viņai tika atteikts Eiropas Savienības civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktā paredzētais ekspatriācijas pabalsts.

Fakti, tiesvedība un apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

2 2014. gada 21. janvārī Civildienesta tiesa pasludināja pārsūdzēto spriedumu poļu valodā, kura bija tiesvedības valoda un kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja izvēlējās, Civildienesta tiesā ceļot savu prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 35. panta 2. punktu, kas Civildienesta tiesai ir piemērojams saskaņā ar šīs pēdējās tiesas Reglamenta 29. pantu. Šis spriedums apelācijas sūdzības iesniedzējai tika paziņots 2014. gada 22. janvārī.

3 Ar franču valodā rakstītu un Vispārējās tiesas kancelejā 2014. gada 31. martā iesniegtu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja ierosināja šo apelāciju.

4 Ar 2014. gada 15. aprīļa vēstuli Vispārējās tiesas sekretārs apelācijas sūdzības iesniedzēju informēja, ka saskaņā ar Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 7. panta 5. punkta pirmo daļu apelācijas sūdzība nevar tikt reģistrēta, jo tā nav sagatavota Reglamenta 136.a pantā paredzētajā valodā, šajā gadījumā – poļu.

5 Ar 2014. gada 2. maija vēstuli viens no apelācijas sūdzības iesniedzējas juristiem Vispārējās tiesas priekšsēdētājam lūdza pārskatīt lēmumu apelācijas sūdzību reģistrēt un *ex gratia* piekrist to reģistrēt apelācijas sūdzības iesniegšanas datumā, proti, 2014. gada 31. martā. Šajā ziņā viņš norādīja, ka *E. Jelenkowska-Luca* bija vērsusies viņa birojā vienīgi dažas dienas pirms apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņa beigām un viņam bija nodevusi visus attiecīgos dokumentus, tostarp pārsūdzēto spriedumu, franču valodā, neprecizēdama, ka tiesvedības valoda pirmajā instancē bija poļu.

6 Tā kā Vispārējā tiesa šo vēstuli uzskatīja par pieteikumu par atkāpi no valodu lietojuma atbilstoši Reglamenta 35. panta 2. punkta c) apakšpunktam, tā nolēma apelācijas sūdzību reģistrēt un 2014. gada 18. jūnijā šo pieteikumu nosūtīja Komisijai, atbilstoši iepriekš minētajai tiesību normai lūdzot to sniegt savus apsvērumus par šo pieteikumu.

7 2014. gada 1. jūlijā Komisija iesniedza savus apsvērumus par pieteikumu par atkāpi no valodu lietojuma. Tā pret to iebilda, it īpaši apgalvojot, ka šis pieteikums bija novēlots, jo Vispārējās tiesas atļauja izmantot valodu, kas nav tiesvedības valoda, kura noteikta atbilstoši Reglamenta 136.a pantam, bija jāsniedz pirms apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņa – kas ir absolūta rakstura – beigām.

8 2014. gada 18. augustā Komisijas apsvērumi tika izsniegti apelācijas sūdzības iesniedzējai.

9 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Juridiskais pamatojums

10 Saskaņā ar Reglamenta 145. pantu, ja apelācija vai kāda tās daļa ir acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, Vispārējā tiesa jebkurā laikā pēc tiesneša referenta ziņojuma uzklausīšanas var ar motivētu rīkojumu noraidīt apelāciju vai kādu tās daļu.

11 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli sniedz visu nepieciešamo informāciju un, piemērojot šo pantu, nolemj lemt, neveicot tālākas procesuālas darbības.

12 Saskaņā ar Tiesas statūtu I pielikuma 9. panta pirmo daļu Vispārējā tiesā var iesniegt apelāciju divus mēnešus pēc tam, kad paziņots pārsūdzamais lēmums, pret Civildienesta tiesas galīgajiem lēmumiem un tādiem tiesas lēmumiem, kas tikai daļēji atrisina lietas būtību vai izlemj procesa jautājumus attiecībā uz kompetences trūkumu vai prasības nepieļaujamību.

13 Saskaņā ar Reglamenta 102. panta 2. punktu šo procesuālo termiņu pagarina, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, par fiksētu desmit dienu termiņu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šis procesuālais termiņš un termiņš, kas noteikts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, nav atsevišķi, un tādējādi tad, kad procesuālais termiņš beidzas, tas jāpagarina par fiksētu desmit dienu termiņu, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu (skat. rīkojumu, 2014. gada 7. jūlijs, *Gomes Moreira*/*ECDC*, T-39/14 P, Krājums-CDL, EU:T:2014:684, 5. punkts un tajā minētā judikatūra).

14 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības termiņš ir absolūta rakstura, jo tas ir noteikts, lai nodrošinātu tiesisko situāciju skaidrību un noteiktību un novērstu jebkādu diskrimināciju un patvaļīgu rīcību tiesvedībā, un Savienības tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai tas ir ticis ievērots (skat. rīkojumu *Gomes Moreira*/*ECDC*, minēts 13. punktā, EU:T:2014:684, 6. punkts un tajā minētā judikatūra).

15 Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka pārsūdzētais spriedums apelācijas sūdzības iesniedzējai tika izsniegts 2014. gada 22. janvārī. No tā izriet, ka termiņš apelācijas sūdzības iesniegšanai, kas pagarināts par fiksētu desmit dienu termiņu, beidzās 2014. gada 1. aprīlī. Apelācijas sūdzības iesniedzēja savu apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu iesniedza 2014. gada 31. martā, tas ir, vienu dienu pirms šī termiņa beigām.

16 Saskaņā ar Reglamenta 136.a pantu, neskarot Reglamenta 35. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu un 3. punkta ceturto daļu, apelācijās par Civildienesta tiesas nolēmumiem tiesvedības valoda ir tā valoda, kurā rakstīts Civildienesta tiesas nolēmums, par ko ir ierosināta apelācija.

17 Tādējādi lietas dalībniekiem, kuri Vispārējā tiesā iesniedz apelācijas sūdzību, ir pienākums ievērot tiesvedības valodu, kuru prasītājs ir izvēlējies lietā Civildienesta tiesā (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. rīkojumu, 2010. gada 20. maijs, *Petrides*/Komisija, C-64/98 P-REV, EU:C:2010:279, 15. punkts).

18 Reglamenta 35. panta 2. punkta c) apakšpunkts, kas ietilpst I sadaļas 5. nodaļā "Valodu lietojums", Vispārējai tiesai tomēr ļauj pēc vienas puses pieteikuma un pēc pretējās puses uzklausīšanas kā tiesvedības valodu visā tiesvedībā vai tās daļā atļaut lietot kādu citu no šā panta 1. punktā minētajām valodām. Šajā ziņā Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka pieteikumam par atkāpi no noteikuma par tiesvedības valodas izmantošanu ir jāpievieno detalizēts un konkrēts pamatojums (rīkojums, 1993. gada 13. maijs, *Ladbroke Racing/*Komisija, T-74/92, Krājums, EU:T:1993:41, 14. punkts), *a fortiori* tad, ja to iesniedz pati apelācijas sūdzības iesniedzēja (rīkojums, 1997. gada 24. janvāris, *EFMA*/Padome, T-121/95, Krājums, EU:T:1997:6, 10. punkts).

19 Turklāt Reglamenta 35. panta 3. punktā noteikts, ka "tiesvedības valodu izmanto lietas dalībnieku procesuālajos rakstos un mutvārdu paskaidrojumos, un pievienotajos dokumentos, kā arī Vispārējās tiesas sēžu protokolos un nolēmumos" un ka "visiem iesniegtajiem vai pievienotajiem dokumentiem, kas sastādīti kādā citā valodā, jāpievieno tulkojums tiesvedības valodā".

20 Šajā lietā, ka jau precizēts iepriekš 2. punktā, valoda, kurā ir taisīts pārsūdzētais spriedums un kas līdz ar to ir apelācijas tiesvedības valoda, ir poļu.

21 Tomēr apelācijas sūdzība, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā, bija franču valodā, un tai nebija pievienots ne tulkojums poļu valodā, ne pieteikums par atkāpi no valodu lietojuma.

22 Tikai vienu mēnesi pēc termiņa apelācijas sūdzības iesniegšanai, kas pagarināts par fiksētu desmit dienu termiņu, un 15 dienas pēc tam, kad Vispārējās tiesas kanceleja bija apelācijas sūdzības iesniedzēju informējusi, ka apelācijas sūdzība nevar tikt reģistrēta tāpēc, ka izmantotā valoda nav Reglamenta 136.a pantā paredzētā valoda (skat. iepriekš 4. punktu), apelācijas sūdzības iesniedzējas jurists šai kancelejai nosūtīja vēstuli, kas ietvēra pieteikumu par atkāpi no valodu lietojuma (skat. iepriekš 5. punktu).

23 Neatkarīgi no tā, vai šajā vēstulē apelācijas sūdzības iesniedzējas minētais pamatojums atbilst prasībai par pietiekami detalizētu un konkrētu pamatojumu, kas pamato atkāpi no sākotnējās valodas izvēles, kādu viņa izdarīja Civildienesta tiesā, jānorāda, ka pieteikumam par atkāpi no valodu lietojuma, kurš iesniegts pēc apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņa beigām un kura priekšmets ir tieši apelācijas sūdzība, kas rakstīta citā valodā, kura nav tiesvedības valoda – kāds ir pieteikums, kuru šajā lietā ir iesniegusi apelācijas sūdzības iesniedzēja, – nevar ar atpakaļejošu spēku tikt sniegta atļauja izmantot šo citu valodu apelācijas sūdzībā, un tādējādi apelācijas sūdzība nevar *a posteriori* tikt padarīta par atbilstošu Reglamentā paredzētajiem noteikumiem par valodu lietojumu.

24 Turklāt, tā kā atkāpei no tiesvedības valodas izmantošanas ir nepieciešama Vispārējās tiesas atļauja, kas sniegta, atbildot uz pieteikumu, kam pievienots detalizēts un konkrēts pamatojums, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jāizrāda rūpība, iesniedzot šo pieteikumu savlaicīgi, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņu.

25 Tādējādi jāatzīst, ka, tā kā šī apelācijas sūdzība nav iesniegta tās lietas tiesvedības valodā, kurā pasludināts pārsūdzētais spriedums, proti, poliski, tā nav iesniegta atbilstoši noteikumiem par valodu lietojumu Vispārējā tiesā un ir nepieņemama (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. rīkojumu *Petrides* /Komisija, minēts 17. punktā, EU:C:2010:279, 16. punkts) un ka šādu nepieņemamības iemeslu nevar apiet ar pieteikumu par atkāpi no valodu lietojuma, kas iesniegts pēc apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņa beigām.

26 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama un tā nav jāizsniedz Komisijai, ne arī jālemj par pieteikuma par atkāpi no valodu lietojuma pamatotību.

Par tiesāšanās izdevumiem

27 Tā kā šīs rīkojums ir izdots pirms prasības pieteikuma paziņošanas Komisijai, atbilstoši Reglamenta 87. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī paša reglamenta 144. pantu ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, ir pietiekami nolemt, ka prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

izdod rīkojumu:

1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**

2) ***Ewelina Jelenkowska-Luca* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Luksemburgā, 2014. gada 11. decembrī

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
M. Jaeger